

Květoslava Volková (*12. 9. 1944)

„Nikdy svým rodičům nebudu dost vděčná, za to všechno, co pro mě udělali...”

Příběh paní Volkové zpracovali žáci 8. a 9. třídy ZŠ Kavčí hory: Tadeáš Krois, Claudie Tobíášová, Daniel Žilák, Zuzana Látalová a Robert Lucák

Pod vedením Mgr. Lindy Hemzalové

Následující příběh nám vyprávěla paní Květoslava Volková. Přivítala nás v Tyršově domě. Hned na úvod nás překvapila svou vitalitou a energickým vystupováním.

Paní Květoslava Volková, rozená Vurmová se narodila 12. 9. 1944 rodičům Josefovi a Drahomíře Vurmovým. Jako malé dítě si prošla velice dramatickým obdobím. Ona sama si na to nepamatuje, jelikož ji byl jen rok a půl. Všechny informace ví od svých adoptivních rodičů a známých.

„No, moje dětství bylo trošičku komplikované, protože jsem vyrůstala v báječné

rodině, a když mi bylo dvanáct let, tak jsem se dozvěděla, že maminka a tatínek, které jsem považovala za svou rodinu, nejsou moji vlastní rodiče, že jsem o rodiče přišla za povstání koncem druhé světové války a celý můj vlastně život do té doby dvanáctiletého dítěte se trošičku naboural.“

Měla dva starší sourozence, bratra Jiřího Vurma a sestru Drahomíru Vurmovou. Všechny, rodiče i její dva sourozence, zastřelili na konci druhé světové války. Ona byla předána sestrám červeného kříže, a poté do Thomayerovy nemocnice do dětského domova, odkud si ji vzali její adoptivní rodiče.

Tento příběh ji ovlivňoval po celý život, ať už tím, že jako malá byla vážné dítě, které se nesmálo, a také nechtěla jíst „asi tím prožitým traumatem“. Přesto se její adoptivní rodiče snažili, aby měla život, jako normální dítě.

„Když mi byly čtyři roky, tak mě naši odvezli do Sokola, kam jsem chodila asi do dvanácti až třinácti let. Potom jsem začala jezdit na vodě, protože rodiče byli zakladatelé vodní turistiky a asi v šestnácti letech jsem začala hrát volejbal.“

„Na základní školu jsem chodila do Podzámčí, no a pak jsem se dostala na střední školu, tenkrát to byla ještě jedenáctiletka, a protože jsem v září a šla jsem do školy a ještě mi nebylo šest, takže jsem se dostala na střední školu a ještě mi nebylo sedmnáct a končila jsem ji a ještě mi nebylo dvaadvacet, takže jsem si vystudovala obor historie ... pak jsem nastoupila do vědeckého ústavu, poté jsem učila na vysoké škole, takže mám nějaké tituly, ale ty nejsou podstatný, důležité jsou vědomosti a vzdělání.“

V roce 1967 jela společně se svými přáteli do Francie. V roce 1968 se jim výjezd podařil znovu. Ve Francii pobývala i při srpnové invazi vojsk Varšavské smlouvy, ale nikdy neuvažovala o emigraci, jelikož v Čechách nemohla nechat své adoptivní rodiče.

Vyrovňování se se ztrátou svých pravých rodičů ovlivnilo i hledání jejího životního partnera.

„Já jsem se s tím vším vyrovnávala 10-11 let, opravdu ty nejkrásnější roky jak se vlastně říká, tedy od těch 12 do těch 21. Nemyslím to tak, že bych o tom každý den přemýšlela, ale přece jenom se člověk po tom všem bál na někoho fixovat, co se týče vztahu, takže takové ty lásky, co jsou ještě před vámi, které budete určitě velice intenzivně prožívat, tak vám přeji, aby k vám došlo toho naplnění co nejvíce, abyste případné neúspěchy jaksi překonali v pohodě, i když to není vždy tak jednoduché...no takže tohle, to byl pro mě trochu problém.“

Paní Květoslava nakonec svého životního partnera našla, a jak sama říkala má „báječného muže“, se kterým je šťastná. V den své svatby, roku 1977 dostala od svého tatínka snubní prsteny svých adoptivních rodičů a zároveň prstýnek, na kterém je vidět lehký škrábanec od kulky, která zabila její maminku v roce 1945.

„Takže my když jsme se brali, tak nám dal tatínek jejich snubní prsteny ...“

Moc děkujeme paní Květoslavě za poutavé povídání. Celé dopoledne, které jsme strávili v Tyršově domě, bylo velkým zážitkem.

